

Lần Gặp Bác Hồ Tôi Bị Mất Trinh

Huỳnh Thị Thanh Xuân Quảng Nam - Đà Nẵng

<http://ukdautranh-truyensuutam1.blogspot.com/2008/12/ln-gp-bc-h-ti-b-mt-trinh.html>

Năm 1964, tôi được cơ quan và Mặt trận dân tộc giải phóng miền Nam cho ra miền Bắc học văn hoá, đi bộ trên 3 tháng vượt Trường Sơn ra Hà Nội. Trường Hành Chính gần Cầu Giấy, Hà Nội là nơi đón tiếp chúng tôi đầu tiên. Năm đó tôi mới 15 tuổi. Bởi vì sống trong vùng tạm chiếm của Mỹ - Diệm nên hiểu biết của tôi về Bác Hồ rất chi là ít ỏi.

Tôi đã sớm giác ngộ cách mạng, đã tham gia làm giao liên hợp pháp cho Thành uỷ, Biệt động thành Đà Nẵng và Huyện uỷ Điện Bàn, Đại Lộc. Cho đến khi lên chiến khu, tôi được ba tôi và các chú trong cơ quan dạy bảo thêm về tiểu sử của "Bác Hồ" - nhà ái quốc vĩ đại của dân tộc ta. Phải lúc bấy giờ "Bác" như là thần thánh trong đầu tôi. Trước khi tôi ra miền Bắc, ba mẹ tôi ôm tôi ngồi trên chõng tre căn dặn : "Con ơi, ra đến miền Bắc nếu được gặp Bác Hồ, con nói ba mẹ và gia đình mình cũng như các cô chú trong cơ quan gửi lời thăm sức khoẻ của Bác. Con phải cố gắng học thật tốt để sau này về phụng sự quê hương nghe con". Lúc đó tôi chi biết im lặng.

Thật là vinh dự biết bao cho bản thân, gia đình và quê hương chúng tôi, tôi có tên trong danh sách gặp Bác Hồ. Đó là lúc 17 giờ ngày 30/08/1964. Sau khi ăn cơm chiều về có lệnh tập trung, bác Tố-Hữu, người phụ

trách chung, nói : "Các cháu có danh sách sau đây ở lại cùng với anh Hanh phụ trách đội thiếu niên tiên phong". Bác Hữu đọc : "... Lập, Lộc, Dung (con bác Nguyễn Hữu Thọ), Đệ, Hoà (Khánh Hoà), Độ, Đầu và Thanh, Kiến (QNĐN)". Bác Hữu nói : "Các cháu chuẩn bị tư trang, sau 20 phút tập trung lên xe và được đi gặp Bác Hồ". Nghe vậy, tất cả chúng tôi có tên trong danh sách reo ầm cả lên làm vang dội cả phòng. Trong lòng ai nấy đều phấn khởi chạy về phòng thay áo quần, quàng khăn đỏ, chải đầu tóc gọn gàng rồi chạy xuống cầu thang (lúc đó chúng tôi ở tầng 3 nhà A1 của Trường hành chính Hà Nội). Xuống khỏi cầu thang chúng tôi thấy có 4 xe đậu trước cửa, 2 xe Vônga - 1 xe màu đen, 1 xe màu cà phê sữa - và 2 xe com măng ca màu rêu. Tôi nhanh chân nhảy lên chiếc xe Vônga ở gần cùng với Ba Đen và anh Hanh phụ trách. Đoàn chúng tôi gồm 16 người lên xe đầy đủ. Chiếc xe từ từ lăn bánh rẽ tay trái đến cầu Giấy đi thẳng đường đê Bưởi rồi rẽ phải vào đường Hoàng Hoa Thám, đến đường Hùng Vương chạy từ từ và dừng lại. Một chú công an mở cổng và đoàn chúng tôi đi bộ vào dọc theo con đường rải đá sỏi nhỏ, hai bên trồng nhiều cây cảnh đều và gọn đẹp.

Gần đến nhà khách, chúng tôi thấy xuất hiện ông già mặc bộ đồ kaki màu xám với đôi dép cao su đen đang từ từ đi ra nở nụ cười phúc hậu. Bỗng anh Hanh và tất cả chúng tôi reo lên : "Bác Hồ !" rồi thi nhau chạy đến ôm chầm lấy Bác. Chúng tôi tranh nhau ôm chặt lấy Bác, còn Bác thì xoa đầu và vỗ lưng chúng tôi rồi Bác dẫn chúng tôi cùng đi vào nhà và bước lên cầu thang tầng 2. Chúng tôi ríu rít như đàn chim được tụ về tổ ấm. Lên khỏi cầu thang rẽ tay phải đi vào phòng họp mặt, lúc đó chúng tôi và các chú, các bác đi cùng với Bác ngồi vào từng ghế quây quần xung quanh chiếc bàn lớn. Câu đầu tiên Bác nói : "Dân chỗ gộ có mặt đây không ?" (ý nói vui người dân QNĐN). Bạn Dung ngồi gần chọc nách và nói "có ạ". Bác nói tiếp : "Dân dưa cải mắm cái có không ?" (ý nói chỉ người địa phương Quảng Ngãi), tất cả chỉ qua phía Ba Đen (người dân tộc Tây Nguyên) Ba-Đen nói "có ạ". Bác lại nói : "Dân đầu gấu (đầu gối chân) có không ?" (ý nói người quê ở Phú Yên, Khánh Hoà, Bình Thuận). Tất cả chúng tôi rất khó chịu với sự giả tiếng và hỏi một cách kỳ cục của Bác, Sau đó Bác chỉ qua phía bạn Hoà, rồi Bác nói tiếp : "Các cháu ăn mịch chính ích ích thôi nghe" (ý nói quê ở Nam Bộ). Tất cả lại chúng tôi lại không biết Bác nói gì nữa, sao bác đều đỡ quá vậy, những gì tôi học được về Bác khi còn ở miền Nam hoàn toàn ngược lại khi tôi gặp con người bác thật sự.

Bác nói : "Hôm nay là ngày vui mà Bác cháu chúng ta gặp nhau như vậy chúng ta lại hát bài Kết đoàn". Bác vỗ tay bắt nhịp cùng chúng tôi, hội trường lúc này ngày càng tươi vui náo nhiệt. "Kết đoàn chúng ta là sức mạnh, kết đoàn chúng ta là sắt gang ...". Khi mà chúng tôi say sưa hát thì bác đi bóp vai những đứa con gái,

tới chỗ tôi thì bác không những xoa lưng tôi mà bác còn để cho bàn tay đi xuống hai bờ hông của tôi xoa xoa bóp bóp làm cho tôi thấy rất là khó chịu, nhưng tôi không dám lên tiếng đành đứng yên chịu thôi. Trước mắt chúng tôi là bánh cực chó và kẹo bột cám ngào đường và nước chè xanh mà Bác cho dọn sẵn, Bác nói : “Mời các cháu cùng ăn với các bác cho vui”. Nói xong, Bác giới thiệu với chúng tôi : “Bác là Hồ Chí Minh, còn đây là bác Phạm Văn Đồng, người đưa cải đấy ! Và đây là bác Trường Chinh, bác Võ Nguyên Giáp, bác Lê Thanh Nghị, các bác ở Bộ Chính Trị hôm nay cũng có mặt với các cháu”. Bác đang nói thì thấy một ông già từ từ đi vào, miệng cười, vừa đi vừa vỗ tay, Bác Hồ giới thiệu luôn : “Đây là bác Tôn của các cháu”, cả phòng lại vỗ tay một lần nữa. Bác đi đến từng người trong chúng tôi và ôm hôn mỗi người một cái.

Đến lượt tôi được Bác hôn vào môi tôi một cách say đắm lưỡi của bác còn thò vào miệng tôi ngoáy ngoáy, ngay lập tức tôi nhồm dậy và né khuôn mặt tôi qua một bên. Lúc này tôi muốn nói về tình cảm gia đình tôi, quê hương tôi với Bác nhưng bàn tay của bác không chịu dừng lại sau bờ hông của tôi, còn tôi thì nghẹn ngào và mắc cỡ rồi Bác lướt qua bên cạnh. Tự dưng tôi chảy nước mắt, tôi thấy Bác Hồ này có gì kỳ cục quá không giống như bác hồ mà chúng tôi học được trong miền Nam ... Bác nói : “Bây giờ có cháu nào đứng lên hát cho các chú và các bác ở đây nghe một bài nào?”. Lúc này các bạn nhìn lẫn nhau vì đột ngột quá và thấy mắc cỡ không ai chuẩn bị kịp. Sau đó, anh Hanh chỉ Dung hát một bài. Bạn Dung hát : “Ngày con mới ra miền Bắc con còn bé xíu như là cái hạt tiêu ...”, hát xong Dung nhận được một tràng vỗ tay khích lệ. Đến bạn Hoà mạnh dạn đứng lên hát bài : “Vui hợp mặt. Từ ngàn phương về đây cùng nhau đoàn kết cùng đi tới tương lai ...”, lại một tràng vỗ tay khích lệ nữa vang lên. Sau đó Bác nói : “Bác đại diện các chú ở đây căn dặn các cháu mấy điều. Bác biết các cháu ngồi đây là ở khắp các địa phương của miền Nam, Bác muốn gặp tất cả các cháu cũng như gia đình của các cháu và toàn thể đồng bào miền Nam song điều kiện chưa cho phép, đất nước đang bị chia cắt nhưng các cháu tin tưởng một ngày không xa Tổ Quốc ta được thống nhất, gia đình chúng ta được sum họp, Bác sẽ có điều kiện đi thăm hỏi. Các cháu viết thư hoặc nhắn tin cho gia đình là Bác và các chú ở đây gửi lời thăm gia đình và bạn bè các cháu ở miền Nam”. Một tràng vỗ tay nữa lại vang lên trong không khí trang nghiêm và ấm cúng. Bác Hồ nói tiếp : “Các cháu đã ra đến miền Bắc xã hội chủ nghĩa rồi đấy. Bác mong các cháu ngoan, học giỏi để xứng đáng là cháu ngoan của Bác. Các cháu là những " hạt giống đỏ " của đồng bào miền Nam gửi ra đây học tập cho nên phải làm sao cho xứng đáng với lòng mong mỏi đó. Bác chúc các cháu ngoan, khoẻ, vui và học tập thật giỏi”. Nói xong, Bác Hồ quay qua bên cạnh hỏi : “Các chú có ý kiến chi không ?” (ý hỏi ý kiến các bác trong Bộ Chính trị có mặt lúc đó). Các bác đều không nói thêm và tán thành ý kiến với Bác. Bác nói tiếp : “Bây giờ các cháu xuống dưới xem phim”. Chúng tôi đứng lên và đi xuống với Bác, bạn thì đi cạnh bác Tôn, bạn thì đi cạnh bác Đồng, bác Duẩn, bác Chinh, bác Giáp, bác Nghị ...

Vào phòng chiếu phim ở tầng 1, Bác chiêu đãi bộ phim thiếu nhi miền Nam đánh Mỹ (phim hoạt hình). Lúc đó tự nhiên tôi thấy vinh dự đến lạ kỳ, một niềm vui khó tả, Bác Hồ ngồi cạnh tôi bác ôm chặt tôi, một tay choàng qua vai tôi và xoa xoa lên ngực tôi bộ ngực mới lớn của một cô gái miền Nam. Khi đèn phòng bật sáng Bác hỏi về gia đình tôi và cuộc hành trình của tôi đi bộ vượt Trường Sơn hơn 3 tháng như thế nào kể cho Bác nghe. Bác xoa đầu và hôn lên trán tôi hai cái rất lâu, tôi nhớ rất kỹ, tôi kể sơ về hoạt động giao liên của tôi cho Bác nghe và nhớ đến lời căn dặn của ba mẹ tôi cùng các chú trong cơ quan, ba tôi ở chiến khu Đại Lộc QNĐN thế nào. Ngồi một lúc, Bác đi qua bên con Hoa, Con Lan và tôi thấy bàn tay của bác cũng không bao giờ chịu làm biếng.

Hãy nhìn kỹ gương mặt tên Quỷ Áu Dâm Hồ Tặc

Đêm hôm đó tôi được một chị thư ký của bác nói nhỏ cho tôi biết là tôi hân hạnh được bác muốn cho gặp riêng bác, có những chuyện bác muốn hỏi tôi nhưng vì sáng nay đông quá bác không tiện. Khi tôi cùng chị Nhàng đi tới chỗ Bác ở thì tôi được chị Nhàng dẫn đi tắm rửa sạch sẽ và chị Nhàng nhìn tôi trong đôi mắt u buồn và tội nghiệp. Tôi được chị Nhàng dẫn đi qua một hành lang, và tới phòng ngủ của bác, chị Nhàng gõ cửa 3 tiếng cánh cửa mở ra, chị Nhàng bảo tôi đi vào và chị xoa lưng bỏ đi. Khi tôi vào, Bác ôm chầm lấy tôi hôn môi tôi, hai tay bác xoa nắn khắp người tôi, Bác bóp 2 bờ ngực nhỏ của tôi, bác bóp hông tôi, bác bồng tôi lên thiêu thào vào trong tai tôi :

- Để bác cấy hạt giống đỏ cho cháu, cháu mang về miền Nam cho bác nhé.

Bác bồng tôi lên giường hai tay bác đè tôi ra và lột áo quần tôi, Bác như một con cạp đói mồi. Sau một hồi kháng cự tôi biết mình không thể nào làm gì hơn nên đành nằm xui tay ... Hai hàng lệ một cô gái miền Nam vừa tròn 15 tuổi đã bị bác cướp đi mất cái trong trắng.

Những đêm sau mấy đứa con gái khác cũng được dẫn đi như tôi, tôi biết là chuyện gì sẽ xảy ra với chúng, nhưng chúng tôi không ai dám nói với ai lời nào. **Và qua cái chết của con Lành và con Hoà** thì những ngày

sau đó chúng tôi sống trong hoang mang và sợ sệt không biết là khi nào tới phiên của mình.

Cho đến khi thống nhất nước nhà, ba mẹ tôi không còn nữa, đã hy sinh cho độc lập dân tộc song họ hàng tôi vẫn vui lòng bởi vì tôi đã thay mặt gia đình và các cô chú trong cơ quan cũng như bạn bè tôi được vinh dự gặp Bác Hồ. Nhưng có ai biết được rằng sau cái gọi là vinh danh gặp bác hồ là chuyện gì xảy ra đâu. Kể cả chồng tôi khi hỏi tới trình tiệt' của tôi, tôi cũng không dám nói vì anh ấy là một đảng viên cao cấp là một người lãnh đạo của tỉnh QNDN. Tôi chỉ nói là khi đi công tác tôi bị bọn ngụy quân bắt tôi và hãm hiếp tôi, chứ làm sao tôi dám nói tôi bị hãm hiếp lúc mới 15 tuổi và bị hãm hiếp ngay phủ chủ tịch và chính là " Bác hồ " hãm hiếp tôi cho chồng tôi nghe.

Bây giờ ngồi đây tự điếm mặt lại trong số chúng tôi được vinh dự gặp Bác Hồ hơn 40 năm trước đây, chúng tôi đều trưởng thành, ngồi ngậm ngùi nhớ lại những đứa bỏ xác lại trong phủ chủ tịch và không bao giờ về lại được miền Nam. Tự nghĩ lại, chúng tôi thấy rất thấm thía lời Bác Hồ đã dạy : “Bác sẽ cấy những hạt giống đỏ của của bác cho đồng bào miền Nam”.

Huỳnh Thị Thanh Xuân Quảng Nam - Đà Nẵng 02/09/2005